

omstændigheder, om afgiftserlæggelsen undergives kontrol, og man må derfor befrygte, at afgiftserlæggelsen så i mange tilfælde vil blive udskudt, indtil dokumentet eventuelt skal forelægges for en myndighed. Bibeholder man den gældende regel, hvorefter datoen for stempelingens foretagelse anføres af en myndighed eller en forhandler, vil fristelsen til at udsætte stempelingen være betydeligt mindre, idet den for sene stempeling — som kan medføre bødestraf, jfr. forslaget § 87 — i så fald må fremgå af dokumentet. Dertil kommer, at fordelene for dokumentudstederne efter udvalgets forslag antagelig vil være af forholdsvis beskedent omfang. Til dokumenter, som skal tinglyses eller registreres, kan stempelmærkerne købes hos den pågældende myndighed, jfr. forslaget § 22. Bibeholder man endvidere adgangen til selv at stemple op til et vist beløb, vil det kun være i tilfælde, hvor afgiften udgør et større beløb, at udstederen må bringe dokumentet til en forhandler eller anden stempelsberettiget. For sådanne dokumenters vedkommende vil det formentlig ret sjældent være praktisk for udstederen at have indkøbt mærker i forvejen, og har han ikke det, skal han jo alligevel til en forhandler, der så kan sælge mærkerne og foretage stempelingen på én gang.

Under hensyn til, at foretagelsen af stempelingen i realiteten kun betyder en datering af mærkerne, har man på den anden side anset det for rimeligt, at også offentlige myndigheder, som efter forslaget § 33 skal påse, om dokumenter, som de får i hænde, er behørigt stemplet, er bemyndiget til at give denne attestation.

Ad stk. 1-3. Bestemmelserne er udformet i overensstemmelse med det foran anførte. Bemyndigelsesreglerne i stk. 2 og stk. 3 svarer til den gældende stempelovs § 22, stk. 3 og stk. 2.

Ad stk. 4. Forslaget afløser reglerne i den gældende lovs §§ 19, 20 og 23, stk. 1. Bemyndigelsen for finansministeren til at tillade stempeling på anden måde end ved stempelmærker er allerede i dag udnyttet til maskinel stempeling (med frankeringsmaskine) af policer i en række forsikringselskaber. Denne stempelform må antages at få stigende betydning i fremtiden. Derimod vil stempeling ved benyttelse af stempelPapir antagelig få stadig mindre betydning, og man har derfor ikke ment, at denne stempelform udtrykkelig bør nævnes i loven ved siden af stempeling med stempelmærker.

Til § 22.

I henhold til § 20 i den gældende stempelov træffer finansministeren de nærmere bestemmelser om forhandlingen af stempelPapir og stempelmær-

ker, og efter de af finansministeren i henhold hertil truffne bestemmelser er der til hver af landets 29 amtstuer henlagt en stempelPapirforhandling, således at den til enhver tid fungerende amtsforvalter er stempelPapirforhandler uden særlig beskikkelse. Medens finansministeren i øvrigt afgør, på hvilke steder, der skal være stempelPapirforhandling, ud nævnes forhandlerne ved disse af amtsforvalterne efter nærmere herom af finansministeren fastsatte direktiver. StempelPapirforhandlinger er for tiden henlagt til ca. halvdelen af landets tinglysningskontorer, et antal politikontorer, toldkontorer og postkontorer, hvortil kommer et betydeligt antal bog- og papirhandlere.

Den nugældende ordning kan ikke anses for rationel. Som nævnt er et antal stempelPapirforhandlinger henlagt til postkontorer, og den mest praktiske ordning vedrørende forhandling af stempelmærker kunne synes at være den, at man henlagde salget til samtlige landets postkontorer, hvorved stempelmærkeforhandlinger uden for postkontorerne ville blive overflødige. En sådan ordning kan dog ikke anses for tilrådelig, dels fordi vedkommende stempelmærkeforhandler skal foretage en kassation af de på det pågældende dokument anbragte stempelmærker, hvorfor salget af disse ikke kan sidestilles med salg af frimærker, dels fordi en sådan ordning ikke i fornødent omfang ville tilgodese de afgiftspligtiges og advokaternes interesser. En for disse tilfredsstillende ordning må formodes at kunne opnås ved som foreslået at henlægge salget af stempelmærker til samtlige tinglysningskontorer. Et stort antal stempelpligtige dokumenter skal tinglyses og må således af denne grund passere tinglysningskontoret, hvorfor det må anses for at være mest praktisk, at stempelingen kan foretages her. Dette så meget mere, som tinglysningsafgiftsloven foreslås ophævet og stempelafgifterne forhøjet med den bortfaldne tinglysningsafgift. Endvidere er tinglysningsdommerne anholdelsespligtige og skal følgelig tage stilling til spørgsmålet om de indleverede dokumenters stempelpligt. Hvad der ovenfor er anført om tinglysningskontorerne, gælder også for skibsregistret, hvorfor det også foreslås, at stempelmærker skal kunne købes her.

Da det imidlertid må anses for hengistmæssigt af hensyn til betjeningen af publikum, at der også fortsat forhandles stempelmærker på visse amtstuer, postkontorer m. v., foreslås det, at finansministeren skal kunne træffe bestemmelse om, at stempelmærker også skal kunne købes på andre offentlige kontorer end på tinglysningskontorerne og i skibsregistret. For amtstuernes vedkommende skal man dog i denne forbindelse henvise til § 3, stk. 1, jfr.